

(המחן ממעוד 20)
 רנאטה שמיט, מהעיר ופרטאל: "פיר
 יה וילהלם שניידר"
 • אינגרד בר, מהעיר פלנסבורג:
 "...אנכי, היהודים נמנים עם הבעלים ה'
 טובים ביותר בעולם!"
 פאול היידנל, מהעיר אייטורף:
 "מדוע לא סיפרתם כי האיש הזה כבר
 התגרש פעמיים, וכי קצין בחיל-האוויר
 הבריטי השתתף במלחמה האחרונה בהשמדת
 ערים גרמניות? האב צודק בהחלט כשהוא
 מבקש למנוע בעד בתו להינשא לגבר זה,
 שהוא גם מבוגר ממנה ב-17 שנה. אין
 לזה שום קשר עם היותו יהודי."
 • יוזף האן, מהעיר מלפלד-הארבורג:
 "עורכי השטרן יכולים להשיא את בנותינו
 לכושימ, וכו'. אנחנו לא שואלים אותם
 למי להשיא את בנותינו ולמי לא."
 • ואלטראוט ואלנר, מהעיר קלן: "מי
 שעדיין לא נפקחו עיניו לגבי התעלולים
 הניאורפאטיים בגרמניה המערבית, אפי'
 שר רק לרחם עליו."
 אך כל זה היה כאין כאפס לעומת
 המכתב שהופיע בראש המדור, ושנכתב
 בידי ישראלי הנמצא בכריכל. וזה לשונו:
 "כחברו-לדת של מר ואנר, אני מגנה
 בחריפות את גישתו ועמדתו. הוא חזר למור'
 לדתו הקודמת, כשבלבו האשלייה כאילו
 חל שינוי ביחס הגרמנים ליהודים. מדוע

נהג חליץ
 השוטרים צחקו

אין גבר צעיר-יחסית זה הולך לישראל,
 ארץ אבותיו, כדי להיות שם חיים מאושרים
 וחופשיים, בין בני-דתו? ישנו נערת יש'
 ראליות נפלאות, יפות וצעירות, שיש תוכן
 לחייהן, ושבתדאי אין להן חשק להיות ב'
 גרמניה, שם רואים אותן בעין זועמת,
 ושם הן מוקפות יומיום אנטי-שמנים."
 עוקץ המכתב היה בחתימתו. שום קורא
 גרמני לא הביין את ההומור הצברי שבה.
 על החתום: Nathan Kusamak, בריסל.

**דרכי אדם
 ניר ושמו רשיון**

כמעט ולא היה איש בנצרת שלא הכיר
 את עוסמן חליל (51). במיוחד אהבו אותו
 הילדים. כי עוסמן - נהג האוטובוס של
 החברה הערבית בנצרת - הוא אדם הלב
 וטוב לב מטבעו. הוא נהג לאסוף את
 הילדים הקטנים בערב-חורף ולהסיעם תח'
 נה או שתיים לבתיהם ללא תשלום, כדי
 שלא ילכו בגשם. הוא אף הרשה להם לע'
 מוד לידו, לסגור ולפתוח את הדלת האוטר'
 מיתית. את קהל הנוסעים המקומי - ה'
 מורכב מתושבים ערבים ויהודים שעלו לא
 מכבר ארצה - היה מברך בשלום ידידותי,
 כשהוא דובר, מלבד ערבית, גם עברית,
 יידיש, אנגלית וצרפתית.
לך און רשיון? לכן לא היה בכך
 כל מחאה יוצא-דופן כאשר יום אחד אסף
 במעלה הכביש נוסע נכה שלא הספיק לה'
 גיע לתחנת הקבועה. אולם לגבי השוטר
 שישב במקרה האוטובוס, היה בכך משום
 עכירות תנועה ברורה. הוא ניגש לעוסמן,
 ביקש את רשיון הנהגות שלו על מנת
 לרשום לו דו"ח על עצירה שלא בתחנה.

"מצטער", השיב לו עוסמן, "אבל אין
 לי רשיון הנהגה". השוטר המופתע על טע'
 האמין תחילה, אולם עוסמן עמד על טע'
 תו. לשוטר לא היתה כל ברירה, הוא ציווה
 על עוסמן לעזוב את מקומו, לקח אותו
 לתחנת המשטרה.

בתחנה צחקו השוטרים כששמעו את טע'
 נת יידם השוטר. "לך שכאן מהר". אמרו
 לעוסמן, אותו הם מכירים כנהג המקום
 מאז קום המדינה. תפסיק לצחוק מאיתנו.
 לך אין רשיון? הם חשבו כי עוסמן מנסה
 להתל בהם.

תנועה ללא תאונה. אולם לא היה
 בכך שמץ של בדיחה. עוסמן חליל, ערבי
 ליד טבריה, החל אחוז בהגה עוד לפני
 שלושים שנה. הוא קיבל את רשיון הנהיגה
 שלו מידי שלטונות המנדט, אשר אף הע'
 סיקו אותו, בין השאר, בהנחת קו צינור
 הנפט חיפה-עירק. הביאוגרפיה שלו מקי'
 פה גם את התפתחות התחבורה הממונעת
 בארץ למן הפורד פרימיר (זה שרק היו
 עוברים את הקלאטש שלו, היה קופץ כמו
 חמור). ועד לטייגרים של היום.

אולם עסק ביש אחד היה לו למכשול.
 ככל מוסלמי הגון, היו גם לו שתי נשים.
 כשנה לפני פרוץ מלחמת השחרור, החליטה
 אחת מנשותיו לעבור לגור ליד בית הוריה
 בלבנון. היא ביקשה מחליל לנסוע עימה.
תסעי קודם את, השיב לה. "אני אבוא
 אחר כך". היא הסכימה, אולם נטלה כער'
 בון את תעודת הזהות ורשיון הנהיגה של
 בעלה. כשתבוא ללבנון, תקבל אותם
 חזרה" אמרה לו.

לא רוצה - לא צריך. חליל לא
 הספיק להגיע ללבנון. כעבור פחות משנה
 פרצה מלחמת-השחרור. ערבי טבריה נפר'
 צו לארצות השכנות ולמרכז הארץ וחליל
 עצמו הגיע לנצרת. מיד עם תום המלחמה
 - שעה שהמשיך לעסוק בנהגות בחברת
 האוטובוסים שעברה, בינתיים, לבעלות ער'
 בית חדשה - החל משדל, באמצעות
 הצלב האדום, לקבל את רשיונו חזרה.
 כעבור שלוש שנים, וזה לקבלו, הוא
 ניגש למשרד הרשויה, ביקש לחדשו.

"מצטער", הסביר לו הפקיד, "לא חידשת
 אותו משך שלוש שנים. הצטרך לעבור
 בחינה מחדש". כל טענותיו והסבריו של
 חליל לא השפיעו על הפקיד שסרב לסטות
 מהתקנות. "בסדר", ענה לו חליל, "אם לתש'
 עה לידים, אשר לא היה מוכן להוצאה
 הכספית הכרוכה במבחן הניסוי, אתה לא
 לוצה לתת רשיון - לא צריך". הוא חזר
 לנצרת, המשיך בעבודתו כאילו לא קרה
 דבר. עד שפרה הדבר והוא נתפס.

נהג זהיר. בפני שופט השלום הנצי'
 רתי, אליאס קטיירי, הודה חליל באשמה.
 ציין השופט - המכהן גם כחבר המועצה
 למניעת תאונות דרכים - בגור דינו:

"נהיגתו וזהירות נסיעתו של נאשם זה,
 מעמידה אותו בפני בעייה שהיא חוסר
 ניר-שמור-רשיון בלבד, משך 13 שנים. אי'
 לם נהג זה, אשר לא עבר אף עבירת
 תנועה ולא היה מעורב מעולם בתאונת
 דרכים, זכאי, לדעת, ליחס מיוחד מצד
 השלטונות הנוגעים בדבר והלוחמים במני'
 עת תאונות דרכים והפתחתם.
 "לא התברר לי כי סיבת חוסר הרשיון
 היא התמקדות מתשלום ולולא הנסיבות ה'
 מיוחדות היה נאשם זה זוכה לחידוש אוטר'
 מאטי של רשיונו עם קום המדינה, ככלום.
 "אני מטיל עליו, לכן, עונש של ששה
 חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים,
 ואמליץ על הענקת רשיון לנאשם."
 "עכשיו אני מבוסס", אמר השבוע חליל
 לאנשים שבאי לברכו לאחר שקיבל את
 רשיונו החדש, "סוף-סוף אוכל ללכת לה'
 רשם לתחרות הנהיגה".

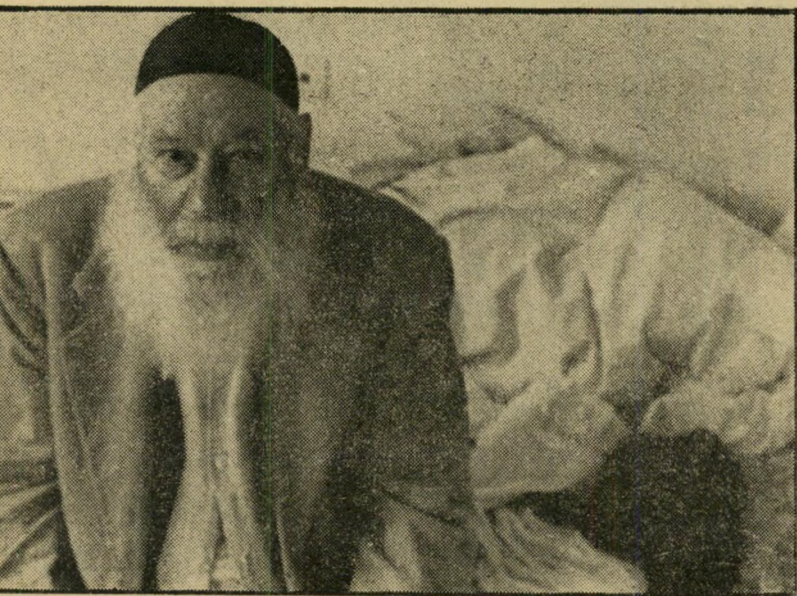
הווי

מוזן רוחני: באילת, הועיק הרב היידי
 את המשטרה בראותו שני מלחים ספנים
 נכנסים, מצויידים באתי-חפירה, לבית ה'
 קברות המקומי, הבין, לאחר הסברים ממו'
 שכים, כי השניים באו לקבור מנת אוכל
 למראשותיו של החרם, שנקבר במקום שבו'
 עיים קודם, מאחר ולפי אמונתם. "על רוח
 הנפטר לאכול ולהתחוק לקראת דרכה הארו'
 כה לשמיים". . . **סנדלרים יחפים:**
 בחיפה, הגישו שני פטיכולוגים, בעל ואשה,
 בקשת גרושין לבית-הדין הרבני, בטענה
 של "איהבה ואיהתאמה נפשתי". . .
החיים לאחר המוות: במבואות-הים
 השאיר נער, הלומד בבית-הספר לדיג במ'
 קום, פתק, בו הוא מבקש לא להאשים
 איש במותו, נתגלה למחרת כשהוא מבלה
 בעפולה.

במחיר 30 ארץ דולר

נקנתה תמונה זו, אשר ניתנה כתמורה
 לסכום שנלקח מנוח סמוכוב בשעת מחלתו.
 הכותרת על התמונה: "קרית צאנו ונבנתה

הקרוב

חיים נוח סמוכוב, בחדרו בבית-האבות של קרית-צאנו. סמוכוב לבוש
 בגדים מרטיים ובלויים, כשהכפתורים קרועים, המצעים מזוהמים והוא
 עצמו נראה כאילו לא טופל חודשים. מחיר הקיום בבית האבות: 300 לירות לחודש.

א נחנו נהרוג אותך!" צעקו לו
 הבורחים לבושי הקפוטות.

"אם לא תלך מכאן, נשבור לך את ה'
 ראשו" אמר לו המנהל. הוא האמין כי ה'
 "עוזב את הכסף וסע הביתה!" יעצו לו
 ידידיו.

אך מקס ברנט, יהודי אמריקאי בן 79,
 לא פחד. הישיש, הנראה צעיר מכפי גילו, שעשה
 את הונו כקצב בארצות-הברית, בא לבלות
 שארית ימיו בארץ-הקודש. הוא האמין כי ה'
 זוק ובסדר, בסך בהם שיגנו עליו. הוא
 לא ידע דבר אחד: בקרית-צאנו אין חוקן
 הישראלי שולט. קרית-צאנו, קרית האמונה,
 קרית הקודש - היא קרית הטרור.

מקס ברנט (מתחרו עם בר עט) לא רצה
 למות בגולה. גבאי הרב מקלויזבורג כי'
 ארצות-הברית הבטיחו לו, שבקרית-צאנו
 יהיה קרוב לשערי-שמיים יותר מבכל מקום
 אחר עלי אדמות. תמורת זכות זו נדרש
 להפקיד בידים 2500 דולארים. ברנט שמע
 ופעש. אך כשעלה ארצה נוכח שמקום
 מגוריו המיועד הוא מושב-זקנים של ישי'
 שיישישים. הוא לא רצה בחברה זו. ברנט
 ביקש שכספו יושב לו. העסקנים ניסו
 תחילה להשפיע עליו. משלא עלה בידם,
 החלו לאיים עליו. כשגם זה לא עזר, הס'
 כימו לתת לו את כספו: "אבל השער ש'
 ניתן לך הוא 1.80 לירות לדולאר."
 הוא לא הסכים. הוא רצה לקבל את
 הערך המלא. אך גם הגבאים לא ויתרו.
 החל הטרור הקדוש נגד היהודי הדתי. נע'
 רים צעקו אחריו ברחוב: "משוגע! גוי!
 לך מפה!"

ברנט רצה ללכת, אך לא בלי כספו. הוא
 המשיך לתבוע אותו בקול רם. החלו לז'
 רוק אחריו אבנים ברחוב. מהאאתם ר'
 צים ממני?" צעק בידיד אמריקאי, "הרי

אני יהודי דתי כמוכס!"
 אחר שבוע ימים של טרור, הזמינו מנה'
 לי הקרייה את ברנט אליהם. הם הסכימו
 לתת לו 2.06 לירות לדולאר. ברנט הסכים
 ופנה לביתו. אך דבר ההסכם טרם הגיע
 לאזני קומנדו-הטרור-הקדוש.
 ארבעה בחורי-ישיבה, בקפוטת ושטריימל,
 עקבו אחריו. אחד מהם הרים אבן כבדה
 והשליכה לעברו. כעבור שנייה שכב הזקן
 על הארץ, כשראשו הקרח מגואל בדם. מיס'
 הו מיהר לסלסן לרופא.
 "מה קרה?" שאל הרופא הנתנייתי.
 "זרקו אבן בראש למישהו."
 "איפה זה?" שאל.
 "כאן, בקרית-צאנו."
 "בקרית-צאנו?" שאל הרופא מבוהל, "או
 אני לא יכול לבוא עכשיו. תסנו למגן-דוד
 אדום!"
 מוגנית, שעברה במקרה, לקחה את ברנט
 הישר לתחנת המשטרה בנתניה הסמוכה.
 "זה מקרית-צאנו?" שאל השוטר, "או
 זה אנתנו לא מטפלים. קרית-צאנו זה משהו
 אחר."
 מקס ברנט הגיע בסופו של דבר לבית-
 ההולים. אך האיש שיצא משם כעבור שלו'
 שה ימים היה אדם אחר, שבויר ורצוף.
 בנו, עובד הא.פ.י.איי. בארצות-הברית, מי'
 הר לשגר לו כרטיס-טיסה. הישיש חדל ל'
 אכול, הפסיק לחייך לעבר ילדים קטנים,
 פסק להתעניין בכל הנושאים סביבו. ביום
 ששי האחרון, בשעת הדלקת הנרות, פרץ
 בבכי מרי: "למה עשוי לי זאת? למה? למה?
 השבוע ארו מקס ברנט את חפציו, עלה
 על המטוס, המריא לארצות-הברית. בידי
 החזיק חולצה אחת, כולה מוכתמת בדם.
 מקס ברנט נסע למות בארצות-הברית.
 קרית-צאנו לא הודעוזה. מקס ברנט אי'
 נו האדם היחיד בקרייה האדוקה, שהס'